

Blog september 2016

Als moeder van twee mooie dochters staat het leven nooit stil. De ondernemendheid van mijn oudste dochter bracht me in de wachtkamer van de huisarts. Het was druk en een aantal stevige tijdschriften keken me uitnodigend aan. Op één of andere manier pak ik op zulke momenten tijdschriften waar ik anders nooit naar taal. Het prikkelt me om te kijken of de vooroordelen die ik heb over zulke bladen kloppen.

Een glossy van één van de vooraanstaande tv vrouwen die Nederland rijk is, mag er deze keer aan geloven. Er stond een interview in van Joss Stone, zangeres met een strot van hier tot Tokio en innemende vrouw. Joss blijkt niet alleen een dijk van een stem te bezitten, maar ook dyslectisch te zijn. Mijn blik blijft hangen, "Wat zou je onze kinderen, drie van de vier dyslectisch, mee willen geven?" stelt de interviewer. Haar simpele antwoord "Ik ben opgegroeid in een gezin, waarin dyslexie niet werd gezien als iets vreselijks. Het is wat het is, sterker: het opent je geest voor meer creativiteit. Ik heb geleerd dat dyslexie een probleem is voor de leraar, hij is degene die gefrustreerd raakt. Hij probeert door een voordeur te lopen die op slot zit, maar als hij naar de achterkant zou gaan, kwam hij erachter dat er een deur openstaat."

Los van wat ik vind van het Nederlandse onderwijs en welke verschillen er zijn met het Engelse systeem, raakte dit simpele antwoord me. Om de eenvoudige reden dat het illustreert dat als je werkt vanuit je mogelijkheden en je kracht, dat daar je kansen liggen.

Tijden daarvoor had ik een soortgelijk gesprek met een vriendin. Ze werkt bij de rechtbank, is ambitieus en ontzettend goed in haar werk. Het past haar als een jas. Om zich te blijven ontwikkelen heeft ze er een nieuwe taak bijgenomen, waarbij ze een commissie moet voorzitten en leiden. Dit vindt ze lastig, maar ze moet het van zichzelf leren. Ze moet er twee keer zo hard voor werken om leiding te leren nemen. Dit brengt stress met zich mee, die boven op haar 'normale' werkdruk komt. Al wandelend hadden we het hier zo over. We kwamen tot een soortgelijke conclusie, als je je wilt ontwikkelen betekent dit dat je dat kunt vanuit je comfortzone. Iets waar jij je veilig bij voelt, waarbij je je zeker genoeg voelt om te ondernemen, te doen. Stress, langdurig of overmatig, drukt het gevoel van veiligheid weg en dus je kracht om te doen en ondernemen. Ontwikkelen is een balans, waarbij het noodzakelijk is om altijd voor het grootste gedeelte vanuit je kracht te blijven werken.

Veiligheid is een sleutelwoord bij creativiteitsontwikkeling. Want je werkt vanuit je kracht aan je beeld-kracht, waarbij je het lef leert krijgen om uit je comfortzone te stappen. Zo kijkend naar het interview en gesprek met mijn vriendin is het niet vanzelfsprekend dat mensen dat lef hebben. Het is niet gewoon of zit er van nature in, maar wel noodzakelijk om verder te komen. Om de vaardigheid, creatief denken en handelen, eigen te worden lijkt "Jong geleerd is oud gedaan" me een toepasselijk gezegde.